

kunne forandre Fællesanliggender til særlige, naar Kongen og Rigsdagen vare enige derved. Det forekommer mig klart og iøjensaldende, at naar der staaer: „Forandring heri kunne skee ved særlig Lov“, saa er dermed meent, at naar det Tilfælde indtraadte, at man skulde bestemme sig for at beholde eller afgive en vis Sag, saa kunde Rigsdagen for sit Vedkommende indgaae den besværlige Grundlovsforandring og afgjøre Sagen ved en simpel Lov, men deri ligger ikke, at hele Magten over Sagen ligger hos Kongen og Rigsdagen. Naar Kongen og Rigsraadet vare enige om, at en Sag skulde forandres fra fælles til særlig, og saa henvendte sig til Rigsdagen om, at denne for sit Vedkommende skulde bestemme, hvad der skulde skee, saa kunde det skee for Rigsdagens Vedkommende ved simpel Lov, men den kan ingenlunde ved simpel Lov beslutte, at Noget skal forandres fra fælles til særligt, enten saa Rigsraadet er enigt deri eller ei.

Tscherning: Jeg vil kun bemærke, at jeg har ikke sagt, at dette Forslag kunde faae lovlig Gyldighed, men at det kunde faae den Gyldighed, som det kan faae indenfor denne Sal og indenfor Landskingsalens Omraade, og denne Gyldighed haaber jeg, at det skal kunne faae. Jeg har sagt, at det ikke kunde komme videre end senere at blive et Forslag og blive optaget som et Forslag. Dette synes mig, tyder tydeligt paa, at jeg ikke har sagt, at det kunde faae den endelig lovlige Gyldighed, som kun Kongens Underkrift skal kunne give det.

Fischer: Spørgsmaalet om, hvorledes Grundlovsindstrænkningens § 2 er at forståa, foreligger jo ikke i nærværende Dilemma, og jeg synes derfor ikke, at der er Anledning til nu videre at gaae ind derpaa. Den ærede Rigsdagsmand, hvis Navn staaer i Spidsen for Forslagsstillerne (Tscherning), har udtalt, at det var hans Hensigt ved det nu foreliggende Forslag at betegne den Vej, man kunde gaae ved fremtidige Grundlovsforandringer. Det forekommer mig imidlertid, at denne Hensigt netop ikke kan opnaaes ved at vedtage dette Forslag. Derfor det ærede Medlem, som har

ført Ordet for Forslaget (Tscherning), og de andre Medlemmer, som dele hans Ansuelser, traadte frem og sagde: Dette er et Forslag, som vi stille i Kraft af vor Overbeviisning, saa kunde jeg forståa, at dets Vedtagelse kunde lede til, at man forstod, i hvilken Retning fremtidige Grundlovsforandringer kunde gaae. Men dette er ikke Tilfældet. Idet det ærede Medlem, der har ført Ordet for dette Forslag, traadte frem for denne Forsamling, sagde han: Det er ikke mit Standpunkt, hvorpaa jeg her staaer, det er mine Modstanderes Standpunkt, jeg har indtaget. Hvad betyder altsaa Vedtagelsen af dette Forslag? Jeg kan ikke see, at det betyder det Allermindste. Det vil ikke være noget Fingerpeg i nogen som helst Retning, efterat det er vedtaget, eftersom det er foreslaaet af Mænd, hvis Standpunkt det ikke betegner.

Naar man ved at stille et Endringsforslag træder over paa en Andens Standpunkt, er det ganske naturligt, at det giver Anledning til Uklarhed i en eller anden Retning, og jeg vil tilstaae, at der er kommet en saadan Uklarhed tilstede for mig ved det Forslag, som nu foreligger. Det ærede Medlem foreslaaer at lade en heel Række Paragrapher udgaae af Grundlovsudkastet. Hvor gaae de da saa hen, hvor skulle vi have de Bestemmelser, som svare til dem, der vilde udgaae ved Vedtagelsen af dette Forslag? Jeg troer ikke, at Svaret kan være noget andet end dette: I Forsfatningen af 18de November 1863. Der maae de søges. Men naar nu den ærede Finansminister henviser til, at det ærede Medlem derved kommer til at hende Forsfatningen af 18de November for gyldig, saa svarer han, at man gjør ham uret (Tscherning: Jeg har altid erkjendt Forsfatningen for gyldig, men Rigsraadet kalder jeg ugyldigt!) Ja, nu bliver der yderligere Forvirring i Standpunktet. . . .

Formanden: Jeg maae anmode det ærede Medlem om ikke at tage Hensyn til Yttringer, der saaledes fremspores, medens han har Ordet.

Fischer: Jeg skal efterkomme denne Opfordring, men den er uregelmæssig haard at gaae